

Időszakos és lassú növekedés

A rókalyuk bejárata alig észrevehetően sötétlik a szürke, mohával benőtt szikla oldalán. Leveleken csúszkál, apró gallyakon, éjjel esett. Fel sem tűnik, ha a férfi nem szól. Ő inkább a horizontot pásztázza, a tó vízében örvénylő felhőket, azt, hogy vajon tényleg találkoznak, összeérnek-e egy ponton. Veszületett rendelkezés a merengés, távolba, fellegekbe.

– Nézd, rókalyuk! – kiált fel, ő pedig összerezzen.

Az ösvény, amin haladnak, nehezen kivehető.

– Hangafélék, lucfenyő, kőtörőfű – sorolja az utat visszafoglaló növények nevét.

A part mentén, néhány méterenként, felfordított facsónakok, sárga, fehér, kék, mások is járnak erre.

– Figyelj, hova lépsz! A vörös áfonya apró, még a végén összetaposod! – figyelmezteti.

Mit járnak? Eveznek, horgásznak, használnak, birtokolnak. Van, akinek könnyebben megy. Ellenállás nélkül szívja magába, hogy ez az erika, azok a zuzmók, szétáramlanak és elraktározódnak, mint alapvető ismeret. Mintha mindig is itt élt volna. Magabiztosan állítja, hogy a vörös áfonyát érdemes lefagyasztani, és, ha eljött az ideje, a karácsonyi menübe beilleszteni, az ürülék pedig, amit itt kerülnének, jávorszarvasé.

– Tudod – szólal meg végre ő is –, most járok először a hegyekben.

– Miket beszélsz? Hiszen a hegyekben élsz – értetlenkedik a férfi.

– Úgy értem, hogy még senki nem vitt magával ilyen fajta kirándulásra.

– Mi vagy te? Gyerek, hogy vinni kell?

Előző este a kandalló mellett átkarolta és a haját simogatta. *Különleges vagy*, mondta neki. Délután érkeztek a faházba, hideg volt kint is, bent is, gomolyfelhők sötétítették el az eget. Az ismeretlen, de jól felszerelt konyhában megkereste a kávéfiltert, majd lefőzött egy adagot, hogy átmelegedjenek.

– Nincs elég tűzifa – nyugtázta, miután körülnézett. Azzal kivett egy fejszét a bejárat melletti tárolóhelyiségből, és nekiállt fenyőágakat aprítani az udvaron.

Egy ideig figyelte az ablakból, de hamar elálmosodott a monoton mozdulatoktól. Kávé telt, és elindult, hogy felfedezze a házat. Négy hálószoba (bármelyiket kiválaszthatod), egy zuhanyzó padlófűtéssel, tágas nappali, kényelmes ülőgarnitúra, gyapjútakarók, díszpárnák, a polcon társasjátékok, tévé, kilátás a hegyi tóra, terasz és az őszi színei. Lila hangás, szürkésfehér zuzmók, zöldellő moha és fenyő, barna gombák és lehullott levelek. A *különleges* még a szépnél is több. Kiválasztotta a kandallóhoz legközelebb eső hálószobát, és bepakolta a bőröndöket.

Kollégáktól, ismerősöktől hallott már az efféle hétvégi túrákról. Elvonulás egy faházba, akinek nincs sajátja, az bérel, vagy a munkahelyén keresztül vehet igénybe egyet. Közel s távol egy teremtet lélek sincs, erdőt járnak, vízisportolnak, télen sífutnak. Idill. De miért vágnak egy eleve ritkán lakott országban a teljes egyedüllétre?

– Mit nem értesz ezen? Egyébként sincsenek teljesen egyedül, barátokkal, családdal vonulnak el, iszogatnak, beszélgetnek. Nekem abszolút bejön az egész. Meglátod, mi is jól érezzük majd magunkat. Na, gyere, megmutatom, hogy kell begyújtani.

Van egy stílusa, mondaná erre a barátnője. Miért nem egy helyivel ismerkedsz inkább? Már megint nem figyelt oda. Akkor kapott csak észbe, amikor felcsaptak a lángok.

– Látod, nem bonyolult. Szóval, hol az a kávé?

Kipakolt, huzatolt, és nekiállt főzni.

– Hány órakor szoktál vacsorázni? – kérdezte a férfit.

– Én már teljesen átálltam az itteni ritmusra. Te nem?

– Mikor így, mikor úgy.

– Nem érdemes küzdeni ellene. Belátod majd te is, pár év után, hogy jobban esik a szervezetednek. Szóval, ötre legyen kész.

Mintha már megbeszélték volna, decemberben lesz hat éve, hogy itt él. Ismerkedne *ő helyivel* is, de nem érzi, hogy velük ön maga lehet. Aztán persze ki tudja? Lehet, hogy működne, még nem próbálta. Végül is mondhatná ugyanúgy, hogy *szeretlek, hogy kész a vacsora, hogy menj a francba!* Ennyit bárki megtanulhat. A kedvéért.

Fokhagymát pirított vajon, és rókaagombát, a bélszínt félig átsütötte, köret gyanánt karalábépürét tört.

– Ez igen! Micsoda illatok!

Tudsz te, ha akarsz, mondaná erre az apja. Sötétedni kezdett, éppen eleredt az eső, a tűz végre felmelegítette a házat.

– Szóval, ízlik?

– Mi az hogy! Tudod, egyvalamit nem tudok itt megszokni. Bár inkább nem hangoztatom. Pláne a munkahelyemen nem. De nekem a nő az legyen nő, érted? Szóval? Örülsz, hogy elhoztalak?

– Szép itt.

– Holnap reggel túrázunk egyet, szedünk egy kis vörös áfonyát, annak most van szezonja. Ebéd után viszont indulnunk kell haza, hogy elkerüljük a dugót. Tudod, ilyenkor áramlanak vissza az emberek a városba. Ma még megnézhetünk egy filmet, miután elmosogattál.

A tóparton ült egy törülközőn, fürdőruhában, körülötte lóhere, a lóherék között méhek zsongtak. Fülledt meleg volt, nézte a zöldeskék vizet és a hegyeket a túlparton. Békésen hullámozott a felszín, mosolygott, boldog volt, otthon volt. A hullámok aztán egyre magasabbra csaptak, de ő nem ijedt meg. Látott már ilyet, sőt gyerekként még élvezte is, ha a gumimatracról a vízbe taszították. Időközben aztán már akkorák lettek, hogy a lábfejét nyaldosták, pedig a parttól elég messze

ült. Nyugtalan lett, fészkelődni kezdett, nézegetett körbe, hogy vajon a többi strandoló miként reagál a szokatlan méretű hullámokra, mígnem az egyik akkorrára duzzadt, hogy a magasból ráömlő víztömeg hirtelen magával ragadta a tó mélyére.

Hajnali öt órakor ébredt. El sem jutottak a hálószobáig, elaludtak a filmen, a díszpárnák között. Felvett egy pulóvert, és a telefonjával világítva elbotorkált a kávéfőzőig. Nem jegyezte meg, hol vannak a villanykapcsolók. A férfi még aludt, csend volt, kihunytt az utolsó szem parázs is. Felmelegítette az előző napról maradt kávé, a derekára tekert egy plédet, és visszaült a kanapéra. A kicsapó hullám képe az otthonosság érzésével töltötte el.

Köd szállt fel a tóról, amikor elindultak a közeli erdőbe.

– Tessék – nyújtja neki a műanyag dobozt –, ha ezt teleszeded, a feléből kijön egy kiló lekvár, a másik felét meg lefagyaszthatod. Van már terved karácsonyra? Itt leszel, vagy hazautazol? Én általában maradok. Elképesztően drágák a repjegyek az ünnepek alatt.

– Még nem tudom.

– Ha maradsz, akkor összejöhetünk. Elviszlek a nagykövetségi ünnepségre, lesz ott pár ismerős. Esetleg elmegyünk a magyar nyelvű szentmisére. Bár nem vagyok egy nagy templomba járó, de ilyenkor azért illik, na. Figyeled? Még egy rókalyuk.

Hazafelé, a napsütötte hegyi úton kanyarogva már biztos benne, hogy a kirándulásnak nem lesz folytatása. A sziklaoromról alázúduló víz folyóvá duzzadva követi a férfi autóját, az út másik oldalán birkák legelnek lustán. Egyszer állnak meg, tankolni, és hogy vegyen neki egy kávé, vasárnapi akciós péksüteménnyel.

– A héten sok a munkám, de péntek körül hívlak – ígéri a háza előtt leparkolva. Azzal elhajt.

A lakásba lépve felrémlik előtte egy, a fenyőágakba kapaszkodó, hajtincsre emlékeztető növény, amit még az erdőben látott aznap reggel. Leül, hogy utánanézzon, de milyen címszavakkal is keresse? Faág, moha (vagy zuzmó?), haj, lebeg? *Moser, trærne, henger, lav.* Ez az: *Lav og mose på gran.* Néhány kattintás és fordítás után meg is találja. „Szakállzuzmó. Ez a test tulajdonképpen a zuzmó fehér-szürkés vagy zöldes telege, mely a fáról mint ősz hajfürt vagy szakáll szokott lecsüngeni. A vén erdei fák messzire fehérlenek tőle.” A zuzmó a gombák és az algák szimbiózisa. Erre még emlékezett biológiaóráról. Két faj együttéléséből létrejön egy harmadik. Egymással kiegészülve, faágba kapaszkodva nőnek, szélben, esőben, napsütésben.

Miért is nem próbálja meg? Igaza lehet a barátnőjének. Elmesélni, elmagyarázni, hogy mit jelent a felkavarodó iszap, a bokára tekeredő hínár, a kékeszöld víz és a vulkanikus tanúhegyek a tó túlsópartján, lehet, hogy mégsem olyan nehéz. Talán, ha ismeretlen sejtek hatolnának az övébe, szorosán közrefogva azokat, akkor végre megtelepedhetne itt, egy fa kérgén vagy egy sziklán, és nem veszne el minduntalan a távolban, fellegekben.

Végre rögzíthetné magát, és birtokba vehetné élőhelyét.